

# РЕШЕНИЕ

№ 19501

гр. София, 10.10.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,**  
в публично заседание на 26.09.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мариета Райкова**

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **290** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ вр. с чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. И. А., с постоянен адрес в [населено място], срещу Решение № 2153-21-238/20.12.2023г. на директора на ТП на НОИ София - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № 5809071702г. от 03.11.2023г. на длъжностно лице ПО, като неоснователна.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на обжалваното решение поради нарушаване на административнопроизводствените правила и материалния закон; в решението не е посочено как е зачетен периодът 01.02.2020-14.01.2021 за четири часов работен ден, кога и как е отразен този период; посочено е, че с разпореждането от 03.11.2023г. е зачетен осигурителен стаж за периода 01.01.2016- 14.01.2021г. само за четири часов работен ден без да е ясно при кой осигурител, доколкото жалбоподателят за този период е бил осигуряван при двама осигурители при четири часов работен ден. В тази връзка се моли за отмяна на решението и преписката върната на адм. орган за ново произнасяне по същество. Претендира разности. В депозирани писмени бележки посочва, че в случая се касае за наличие за две осигурителни основания, които са зачетени по неправилен начин. Посочва, че с оспорваното решение е следвало да се признае целият натрупан осигурителен стаж като самоосигуряващо се лице от жалбоподателя, който е в размер на 5г.,00 м. и 14 дни, а вместо това органът е преценил да вземе половината от стажа с основание самоосигуряване и допълване при натрупания за непълнен работен ден.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ София-град, представляван от процесуален представител юрк. В., оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление с вх. № 2112-21- 556/19.02.2021г. жалбоподателят А. А. направил искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, към което представил документи, съгласно чл.3 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ за преценка правото и определяне размера на пенсията. Въз основа на представените документи, на жалбоподателя е зачетен общ осигурителен стаж, положен на територията на Република България - 25 години, 00 месеца и 05 дни до датата на инвалидизиране. Към датата на подаване на заявлението навършената възраст на жалбоподателя е била 62 години, 05 месеца и 12 дни. След извършена преценка на правото на пенсия, с Разпореждане № [ЕГН] от 18.03.2021г. на длъжностно лице по ПО на А. А. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл.74, ал.1 от КСО с начална дата 15.01.2021г.

На основание чл.102,ал.1, т.1, ал.2 и 5 от КСО с Разпореждане от 26.04.2023 г. на А. А. е зачетен и осигурителен стаж, положен след дата на инвалидизиране за периода 15.01.2021 г. - 31.12.2022 г. на 4 часов работен ден - 00 години, 11 месеца, 23 дни.

Жалбоподателят подава заявление с вх.№ 2121-21-100/13.04.2023 г., с което иска да му бъде добавен осигурителен стаж, положен преди дата на инвалидизиране, който не е уточнен при подаване на документите за пенсия през 2021г. Представя Удостоверение за липса на задължения от НАП /за стаж и доход в периода 01.01.2016 г. - 14.01.2021г. като самоосигуряващо се лице/ и Удостоверение от ДА „Архиви“- Велико Търново за военна служба в периода 02.10.1977 г. - 05.10.1979 г.

След направена проверка, дирекция „КПК“ издава констативен протокол от 23.06.2023 г., че периода 01.01.2016 г. - 31.12.2021 г. не се зачита, поради невнесени авансови осигурителни вноски в дължим размер. На жалбоподателят се зачита за осигурителен стаж само в периода на наборна военна служба с период на зачитане - 02.10.1977 г. - 05.10.1979 г. - 02 години. 00 месеца. 04 дни, с което общият му осигурителен стаж възлиза на 27 години. 01 месец. 09 дни до дата на инвалидизиране и 00 години, 11 месеца. 23 дни след дата на инвалидизиране.

На 12.10.2023г. е постъпило писмо от дирекция „КПК“ във връзка с писмо №21102- 21-1897/03.10.2023г. от А. И. А., с което е признат за действителен осигурителния стаж и доход на лицето за периода 01.01.2016г.- 31.12.2021г.

С Разпореждане № [ЕГН] от 03.11.2023г. ( №5/прот. №58420/ 06.11.2023г.) на длъжностно лице ПО, считано от 12.10.2023г. и на основание чл.99. ал.1,т.2, б „д“ от КСО пенсията за инвалидност поради общо заболяване на А. И. А. е изменена с оглед допълнително представен осигурителен стаж и доход за периодите 02.10.1977 г. - 05.10.1979 г. и 01.01.2016 г.- 14.01.2021г. Осигурителния стаж за периода 01.01.2016 г. 14.01.2021 г. е зачетен: часове 4/8 - 02 години, 06 месеца 07 дни и, съответно, личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване е изменена с общ осигурителен стаж до дата на инвалидизиране- 29 години. 07 месеца. 16 дни. и след дата на инвалидизиране - 01 година, 05 месеца. 16 дни.

Срещу така постановеното разпореждане А. А. депозирал жалба в частта относно зачетения осигурителен стаж считайки, че продължителността на осигурителния стаж е неправилно определена. Направил искане да бъде преразгледана частта, в която е признат осигурителен стаж преди датата на инвалидизиране / 15.01.2021г./, във връзка със Задължителни преписания № ЗД-1-21-01383645/23.06.2023г. за внасяне на дължими осигурителни вноски, касаещи периода 01.01.2016г.-14.01.2021г. и изпълнени от него с Разписка на НАП от 03.10.2023г. Към жалбата били представени копие от Задължителни преписания № ЗД-1-21-01383645/23.06.2023г. за внасяне на дължими осигурителни вноски на ст. инспектор по осигуряване в ТП на НОИ София град към „Войл Трейд „ ЕООД за корекция на данни съгл. разпоредбите на чл.5, ал.4 от КСО и Наредба Н-8 от 29.12.2005 а МФ за лицето А. И. А., копие от разписка за внесени от жалбоподателя социалноосигурителни вноски на 03.10.2023г. в размер на 2309.18лв., както и копия от разпореждания на НОИ и писмо от 11.1.2023г. / налични по преписката две идентични като печатно съдържание жалби, съответно, вх.№1012-21-1192/23.11.2023г. и вх. 1012-21-1192#2 /27.11.2023г./

С оспорваното решение на директора на ТП на НОИ София град е прието, че длъжностното лице по ПО се е съобразило с действащата нормативна уредба и представените от жалбоподател документи и напълно правилно и законосъобразно е постановило оспорваното в настоящото производство разпореждане № [ЕГН] от 03.11.2023 г., с което е определило осигурителен стаж на жалбоподателя общо в размер на 31 години,01 месеца и 02 дни / при отпускане на пенсията за инвалидност 25 години, 01 месеца и 05 дни/, като е спазен принципът относно незачитане на трудовия стаж на повече от календарното време по арг. на чл.38, ал.11 от НПОС. По изложените съображения жалбата на А. А. е оставена без уважение.

В хода на съдебното производство е изготвена и приета без възражения съдебно-икономическа експертиза, която е дала отговор на въпросите: на какво основание жалбоподателят е осигуряван в периода 01.01.2016г.-14.01.2021г.; какви осигурителни вноски са определени за дължими за този период и дали същите са внесени; какъв е осигурителният стаж на жалбоподателя в периода 01.01.2016г.-14.01.2021г. като самоосигуряващо се лице, предвид заплатените за този период осигурителни вноски.

Установява се от заключението по същата, че за спорния период А. А. е осигуряван на две различни основания: по чл.4,ал.1,т.1 от КСО- осигуряване по трудово правоотношение с работодател/осигурител „Верила сървис“ и по чл.4,ал.3,т.1-3 от КСО като самоосигуряващо се лице, чрез осигурител „В Ойл Трейд“. Не се установяват спорни моменти по дължимите осигурителни вноски, тъй като за осигурителните вноски, въз основа на които се зачита осигурителен стаж и доход, тяхното начисляване и издължаване към осигурителите предприятия в частта за сметка на работодателя и в частта за сметка на работника се прави служебно от работодателя и те се зачитат на осигуреното лице независимо дали работодателят /осигурителят/ ги е издължил (чл.9 КСО), а за осигурителните вноски, които се правят от самоосигуряващо се лице е постигнато пълно издължаване от А. А., потвърдено от ТП на НОИ през м.10.2023г.

Експертизата установява, че придобитият осигурителен стаж от жалбоподателя за периода 01.01.2016г.-14.01.2021г. като самоосигуряващо се лице, съобразно

заплатените за този период осигурителни вноски за пълен работен ден (месец) е 05г., 00 м., 14 д. (8/8). От него, за допълване на зачетен осигурителен стаж за същия период на друго основание (осигурителния стаж по трудово правоотношение с осигурител Верила Сървис, непълен работен ден 04 часа, при законоустановено работно време 08 часа (4/8), зачетен осигурителен стаж-02г., 06м., 07д.) и за да се достигне до стаж за пълен работен ден /месец/ и общ зачетен осигурителен стаж 05г., 00м. и 14 дни е взета само половината или 02г., 06м. и 07д. Или придобитият осигурителен стаж за пълен работен ден (месец) въз основа на внесените осигурителни вноски като самоосигуряващо се лице не е зачетен изцяло, а само наполовина в общия осигурителен стаж, като административният орган се е обосновал с приложимостта на разпоредбата на чл.38, ал.11 от НПОС, до което се свежда и правният спор в случая.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Решение № 2153-21-238/20.12.2023г на директора на ТП на НОИ е връчено на жалбоподателя на 22.12.2023г., а жалбата е подадена на 04.01.2024г. т.е. в срок. Подадена е срещу акт, който подлежи на оспорване пред съда, от страна, за която той е неблагоприятен, тоест при наличие на правен интерес, поради което тя е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение на директора на ТП на НОИ – София-град е издадено в рамките на неговата материална и териториална компетентност. Спазено е изискването за форма, като административният орган е изложил мотиви, обуславящи формирането от него извод за неоснователност на жалбата срещу разпореждане № 5809071702г. от 03.11.2023г. Последното, видно от представената по делото Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на директора на ТП на НОИ – София-град, също е издадено от компетентен съгласно чл. 54ж, ал. 1 КСО орган и в предвидената форма, като не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Между страните не се спори относно основанието за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл.74, ал.1 КСО с начална дата 15.01.2021г. Спорът в случая се свежда до продължителността на осигурителния стаж.

Не е спорно, че за периода 01.01.2016г.-14.01.2021г. жалбоподателят А. е осигуряван на две различни основания, така както са посочени по –горе. Спорният въпрос в случая е законосъобразно ли е незачитането на придобития осигурителен стаж за пълен работен ден (месец) като самоосигуряващо се лице (в пълен размер, а не само половината от него) в общия осигурителен стаж. Административният орган се е позовал на разпоредбата на чл.38, ал.11 от НПОС, намирайки, че ако е налице период, който се дублира с вече зачетения такъв, преценката на правото и определяне на размера на пенсията следва да се съобрази с посочената разпоредба, според която ако през календарния месец лицето се осигурява на различни основания, за осигурителен стаж се зачита не повече от един месец т.е. не се зачита осигурителен стаж повече от календарна продължителност.

От своя страна жалбоподателят счита, че целият натрупан осигурителен стаж като самоосигуряващо се лице в размер на 5г., 00м., 14 дни следва да бъде признат за процесния период, защото в противен случай остава период, за който не се признава

осигуряване, макар за него да е налице едно годно осигурително основание за признаване на отработеното време, за което са внесени осигурителни вноски.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 1 КСО осигурителният стаж се изчислява в часове, дни, месеци и години, като за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, каквото е жалбоподателя, са работили при пълното законоустановено за тях работно време, ако са внесени или дължими осигурителните вноски върху полученото, начисленото и неизплатеното, както и неначисленото възнаграждение, но не по-малко от минималния осигурителен доход по чл. 6, ал. 2, т. 3 за съответната професия; когато лицето е работило при непълно работно време, осигурителният стаж се зачита пропорционално на законоустановеното работно време. Съгласно чл.9, ал.1, т.4 КСО за осигурителен стаж се зачита времето, за което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8 от самоосигуряващите се лица и дължимите осигурителни вноски от лицата по чл. 4а, ал. 1;

В горепосочените разпоредби, регламентиращи зачитането на осигурителния стаж, няма посочена последователност на основанията, по които да бъде зачетен /в зависимост от положен труд по трудово правоотношение и такъв без трудово правоотношение/.

Съгласно чл. 38, ал. 11 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж ако през календарния месец лицето е било осигурено на различни основания, за осигурителен стаж се зачита не повече от един месец.

В случая в рамките на един и същ период от време жалбоподателя е работила по трудов договор на непълнен работен ден 04 часа с осигурител „Верила Сървис“ и в същото време чрез осигурител „В Ойл Трейд“ се е самоосигурявал за пълен работен ден /месец/.

Недопустимо е един и същ период от време да бъде зачитан два или повече пъти за осигурителен стаж, но на различни основания. В този смисъл са и Решение № 4335/01.04.2010 г. по адм. д. № 15593/09 г., VI отд. на ВАС; Решение № 15996/23.12.09 г., по адм. д. № 9289/09 г. VI отд. на ВАС.

За посочения период 01.01.2016г. – 14.01.2021 г. е зачетен общ осигурителен стаж в размер на 5 години, 00 месеца и 14 дни, което математически изчислено е максималния осигурителен стаж, който може да бъде придобит за този времеви период, тъй като за един календарен месец, независимо на колко основания и по колко трудови договори се осигурява лицето, максималният осигурителен стаж, по аргумент от чл. 38, ал. 1 от Наредбата, може да бъде именно толкова – 5 години, 00 месеца и 14 дни.

Обстоятелството, че за съответния период от време жалбоподателят е бил осигуряван и по трудов договор и като самоосигуряващ се т.е. са внасяни осигурителни вноски на две основания, би имало значение евентуално за размера на обезщетението, което се определя върху среднодневния осигурителен доход, но не и за изчисляване на осигурителния стаж. В случая не остава период, за който не е признато осигуряване, каквото възражение прави жалбоподателя.

С оглед гореизложеното изводът на административния орган относно зачитане на осигурителния стаж на жалбоподателя А. е правилен, като е спазен принципът относно незачитане на осигурителен стаж за повече календарно време по арг. на чл.38, ал.11 от НПОС. Разпореджане № 5809071702г. от 03.11.2023г. на длъжностно лице ПО и потвърждаващото го Решение № 2153-21-238/20.12.2023г. на директора на ТП на НОИ [населено място] са законосъобразни, поради което жалбата

следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора претенцията на жалбоподателя за заплащане на направените по делото разноски следва да се остави без уважение. На ответника следва да бъде заплатено юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК във връзка с чл. 118, ал. 3 от КСО, Административен съд София – град, III отделение, 10 състав

### Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. А. срещу Решение № 2153-21-238/20.12.2023г. на директора на ТП на НОИ – София - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № 5809071702г. от 03.11.2023г. на длъжностно лице ПО, с която на жалбоподателя А. е определен осигурителен стаж общо в размер на 31 години, 01 месеца и 02 дни.

ОСЪЖДА А. И. А. да заплати на Национален осигурителен институт направените по делото разноски в размер на 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.